

Pátrání

„Tak tady to máme,“ řekla Emilka a ukázala na obrazovku počítače. Ota a Emilka seděli ve školní knihovně. Schválně si našli stůl úplně vzadu až u prastarých latinských spisů. Tedy jediné místo, kam nezabloudili ani ti největší šprti ze školy Sigmunda Sirníka. Otův a Emilčin průzkum neměl v žádném případě vést k tomu, aby ti dva platili ve škole za ještě praštější, než tomu bylo doteď. A to by se rozhodně stalo, kdyby někdo uviděl, po jakých výrazech se ve vyhledávači už od oběda pídí.

„Postava smrtky se objevuje v pověstech již od středověku a bývá vyobrazována jako kostlivec nebo zubatá s kosou,“ předčítala Emilka a soustředěně si zastrkovala pramínky vlasů za ucho. „Tudíž se tato

strašidelná postava zjevuje před skonem osoby a jako charakteristické atributy s sebou nosí kosu a přesýpací hodiny.“

Vedle hesla v online slovníku byl dokonce obrázek, který se včerejšímu smrťákovi tak trochu podobal – ačkoli oproti neomalnému Haroldovi působil o dost strašidelněji.

Ota si zamyšleně okusoval spodní ret. „Mám strach, že internet je slepá ulička. Všechny zdroje uvádějí, že u smrtky se jedná pouze o výplod fantazie. Skoro to vypadá, že kromě mě se s žádnou smrtkou ještě nikdo nesetkal. Aspoň tedy nikdo, kdo by byl ještě naživu.“

Emilka se na něj udiveně podívala. „Ale to s tou kosou je přece pravda.“

„To ano. Ale přesýpací hodiny u sebe neměl,“ namítl Ota a natáhl se po batohu. On a Emilka tu strávili skoro celé odpoledne. Naštěstí jim odpadla matematika, a tak se oba nenápadně vytratil do knihovny, kde Ota své kamarádce hned odvyprávěl své noční setkání s Haroldem. Venku už se mezitím setmělo. Nastal čas jít domů. Kdyby Ota přišel moc pozdě, teta Sharon by si toho hned všimla. Hodin měla koneckonců dost.

„Říkám si, jak ti z IPD poznají, kdy je čas vyzvednout si další duši, když nemají přesýpací hodiny,“ uvažovala Emilka, zatímco vypínala počítač.

Na to ale Ota odpověď znal. „Přesýpací hodiny jsou zastaralé. IPD pracuje s technologií zítřka,“ opakoval včerejší Haroldova slova. „Místo nich mají smrtáči supermoderní soul-messengery. Nejnovější modely. Vodotěsné, nárazuvzdorné a s extra dlouhou výdrží baterie.“

„Soul-co?“ zvedla Emilka obočí. „Dá se to objednat přes internet?“ Nestávalo se totiž často, aby ve sbírce technické nadšenkyně Emilky nějaký nový hi-tech přístroj chyběl. Bylo docela možné, že si nový soul-messenger rovnou zapíše na seznam přání pod stromeček.

„To si nemyslím,“ uvažoval Ota. „Harold říkal, že tahle zařízení se dají sehnat v každém lepším specializovaném obchodě – ovšem jen na onom světě,“ vysvětlil, zatímco se vraceli z knihovny zpátky do školní auly. V tuto dobu se škola Sigmunda Sirníka ze všeho nejvíc podobala opuštěnému muzeu. Chodby lemovaly různé modely chemických prvků a na zdech visela řada černobílých fotografií zesnulého zakladatele Sigmunda Sirníka. Byl to slavný chemik, který byl dokonce navržen na Nobelovu cenu. Bohu-

žel došlo k tomu, že krátce před předáním ceny vyletěla jeho laboratoř do povětří – a on s ní. Jeho tělo se nikdy nenašlo. Obecně se mělo za to, že se při explozi rozpustilo na jednotlivé molekuly.

„To je škoda, že si takový přístroj taky nemůžu koupit,“ zalitovala Emilka. „Mělo by to něco do sebe, znát datum svojí smrti.“ „Tobě asi straší ve věži!“ zavrtěl hlavou Ota a z legrace do ní strčil. „Nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku, nechce vědět, kdy uhojí jeho poslední hodinka. Ty snad ano?“

Zatímco na chodbě minuli bustu Sigmunda Sirníka, Emilka zarytě mlčela. Zdálo se, že o Otových slovech usilovně přemýšlí. Teprve když dorazili až k hlavnímu vchodu na školní nádvoří, zeptala se: „A jak ty soul-messengery vlastně vypadají?“

„Jako chytré telefony. Dá se na nich dokonce hrát šibenice a dostávat SMS. Akorát že Haroldovi nechodí SMS od jeho kamarádů a kolegů, ale dostává v nich další zakázky. Dostane vždycky jméno a přesnou adresu někoho, komu právě vypršel čas.“

Emilka polkla. „Pro všechno na světě! To zní jako popis práce nájemného vraha.“

Ota se v duchu ušklíbl. Přesně takhle reagoval taky, když mu Harold o soul-messengerech pověděl. Ale Harold o tom nechtěl ani slyšet.

„Nájemný vrah? Tak to bych si vyprosil!“ odpověděl a vypadal přitom, jako by ohrnul nos. Kvůli absenci čichového orgánu to Ota bohužel nemohl říct s úplnou jistotou. „Někteří mi sice říkají „Scary Harry“, ale to ze mě ještě nedělá vraha! Já ty lidi jen vyzvedávám. Umřít musí přece každý sám. To je osud.“ Nakonec si ještě odfrknul a zamumlal si pro sebe: „Jestli nám v IPD pověsí na krk ještě zabíjení, tak už se na to vykašlu! A založím odbory.“

„Jak se vlastně člověk stane smrtákem?“ přerušila Otovy úvahy Emilka, když už se společně blížili k zahradní brance tety Sharon. „Musí projít nějakým kurzem?“

Ota zavrtěl hlavou. „Být smrtákem není žádná výsada, ale trest. Potrestání pro lidi, které nechtějí jen tak pustit do onoho světa. Něco jako... hmmm... zatěžkávací zkouška.“

Emilka se otočila na Otu s vykulenýma očima. „Takže Harold musel provést něco zlého, že ho po smrti takhle potrestali.“

„To je docela možné. Jeho trest zněl: odkroutit jako smrták 999 let,“ pokračoval Ota. „Ale... existuje i rychlejší způsob prominutí trestu. A sice přemluvit nějakého živého člověka, aby za něj zbytek služby odpracoval.“

„Pff,“ odfrkla si Emilka. „Kdo by byl tak hloupý, že by se nechal přemluvit k něčemu takovému?“ Zvedla hlavu k oknu do Otova pokojíčku. „Myslíš, že Harold dneska zase přijde?“

Ota pokrčil rameny. „Netuším. Doufám, že ne. Myslím, že nic nepotřebuju víc než se konečně pořádně vyspat.“

„Ach.“ Emilčin hlas zněl zklamaně. „Ale víš ty co? Zeptám se našich, jestli bych u tebe o víkendu nemohla přespat. Mohli bychom uspořádat pyžamovou party se sirem Tonym a ostatními duchy. A třeba se na chvíli staví i Harold s lahvemi od okurek.“

Ota se usmál a zamával Emilce na rozloučenou. To znělo jako dobrý plán. A kdo ví, třeba se Harold před děvčetem odnaučí svým protivným způsobům?

„Tak co, prcku? Zase někde poletuješ s tou svou kamarádkou?“ zakrákoral Vincent z věšáku na klobouky, sotva Ota překročil práh do pokojíčku a pověsil si bundu na háček. „Muchlovali jste se spolu?“ Vincent si stočil křídla kolem huňatého tělíčka a začal vyluzovat mlaskavé zvuky. „Ach, Oto!“

„Sklapni, Vinci!“ Ota rozčíleně protočil oči. Že se kamarádí s holkou, přece ještě neznamená, že je do ní zabouchnutý. Ale takové věci prostě netopyři nechápu. Na to mají moc malý mozeček.

Vincent se hlavou dolů houpal na ramínku na šaty a Ota mezitím zabloudil očima do salónu. Na stole v obýváku ležel vzkaz od tety Sharon, že musí ještě vyzvednout jedny rozbité krbové hodiny o dva domy dál.

To se Otovi docela hodilo. Stejně bylo dávno načase, aby obeznámil Tonyho, Berta a Molly s Haroldovou návštěvou. A s bránou do onoho světa ve starých stojacích hodinách tety Sharon v obýváku.

Ota zašel do kuchyně a otevřel dveře od ledničky.

„Už jsi někdy slyšel o klepání na dveře?“ hned ho uzemnil Bert. Vmáčkl svoje dlouhé tělo mezi druhou a třetí policičku a momentálně se ládoval velkým bochníkem ementálu.

„Na to není čas. Mám novinky, které by vás mohly zajímat. Můžeš dojít pro Tonyho a Molly? Sraz za pět minut v tajné knihovně.“

„To bude... trošku složitější,“ zamumlal Bert a provinile si schoval další sousto sýra za záda.

„Složitější. Ne-li úplně nemožné,“ doplnila Molly, která byla v tu ránu zavěšená na jednom z držáků na pánve na kolotoči nad sporákem. Roztočila ho, až se zavěšené pánvičky a naběračky hlasitě rozřinčely. „Od včerejšího večera není po siru Tonym ani vidu, ani slechu.“

To Otu zarazilo. „Tak moment. Vy mi chcete říct, že jste sira Tonyho už od včerejška neviděli? Má to znamenat, že... že zmizel?“

Zmocnil se ho divný, stísněný pocit. Za dva roky, co Ota bydlel v tetině vile, sir Tony nikdy neodplul dál než k zahradní brance. Jako pravý a jediný pan domácí považoval za svou povinnost opatrovat dům a vyhánět z něj každého cizince. I když se mu to nikdy nepodařilo, protože většina návštěvníků pocítila Tonyho rozpustilé pokusy o strašení jen jako závany chladnějšího vzduchu. A to bohužel v nikom hrůzu ani úlek nebudilo.

„Nejdřív nám připadalo super, že je ten tloušťík pryč. Konečně žádný protivný rozkazovací tón. Žádné ‚Pro vás dva jsem pořád ještě sir Tony,‘“ posmívala se Molly a Ota musel uznat, že Tonyho netečný hlas napodobila k nerozeznání přesně. „Za celé ty roky od jeho smrti Tonymu ještě nestačilo dojít, že jako duchové už nejsme jeho podřízení.“

„Ale k večeru už jsme si pomalu začínali dělat starosti,“ pokračoval Bert a vylezl si nahoru na ledničku. „Hledali jsme ho po celé čtvrti. Ale marně.“

Tím se vysvětlovalo, proč byl minulou noc v domě takový klid. „A už jste se dívali do vysavače?“ zeptal se Ota.

Molly s Bertem si vyměnili udivený pohled. Na to nejsamozřejmější místo oba úplně zapoměli. V dalším okamžiku se oba současně rozpustili ve dva šedivé mlžné obláčky, aby se zřejmě vzápětí vynořili v komoře.

Ota si povzdychl a vzal si z ledničky jogurt. Bert a Molly se někdy dokázali chovat jako úplní hlupáci. Sir Tony nejspíš už celé hodiny klidně pochrupuje ve svém vysavači a užívá si, že teta Sharon není doma, a tudíž neuklízí.

„Není po něm ani stopy,“ přerušila ho v úvahách Molly, sotva stačil sníst první lžičku jogurtu. Smutně zavrtěla hlavou, až se jí roztančily natáčky.

„A po vysavači jakbysmet,“ dodal vzápětí Bert se zamračeným výrazem. „Chci říct – místo Prach-O-Matu, který tvoje teta používá už čtvrt století, tam teď stojí nablýskaný stříbrný stroj s nápisem Dustbuster 3000. Řekl bych, že ta věc vypadá trochu jako kosmická loď.“

„Má to snad znamenat, že teta Sharon vyhodila svůj starý vysavač? I s Tonym?“ Otovi úžasem poklesla čelist. Chuť k jídlu ho rázem opustila. V rozčilených myšlenkách se zatoulal na skládku odpadu, která ležela až za městem. Copak je vůbec možné starý Prach-O-Mat ve všem tom haraburdí najít?

„Vypadá to tak,“ přikývla Molly a pak se zarazila. „Ach. Myslím, že by sis měl asi přestat povídat s otevřenou ledničkou a držákem na pánve, Oto. Máš tu společnost. Měj se.“

„Ale –“ namítl Ota, avšak v tu chvíli uslyšel, jak v zámku u dveří někdo otáčí klíčem. To znamenalo, že teď nesmí ztratit ani minutu!

„Teto Sharon!“ Ota přibouchl dvířka ledničky a vyběhl na chodbu. „Kde... kde je vysavač? Strašně nutně ho potřebuju. Je to... případ nouze!“

Teta Sharon položila krabici s rozbitými křovými hodinami. Zadívala se na Otu přinejmenším podezíravě. „Vysavač? Cos provedl?“

Ota ztěžka polkl. „Ále... jen jsem si chtěl uklidit v pokojíčku. Nic víc.“ Ptát se po vysavači tak naléhavě zřejmě nebyl nejlepší nápad. Sharon věděla, že Ota se o uklízení zajímá přibližně stejně jako o ty videohry, co jsou momentálně v módě, ve kterých si japonští bojovníci navzájem utrhávají hlavy.

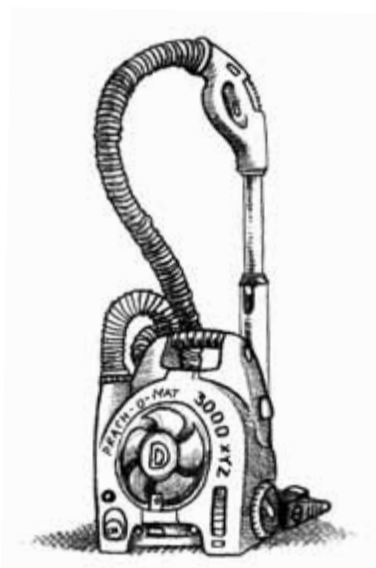
„Hm.“ Otova tetička si zkoumavě prohlédla stěnu salónu, kde si klidně a bez úhony potikávala její obrovská sbírka hodin. Rysy jejího obličeje o poznání změkly. „No dobře. Ono se to docela hodí. Právě včera jsem od dealera koupila nejnovější model. Výhodná nabídka! Vysává úplně bez sáčků. Není to úžasné?“

Otu polil ledový pot. Snad po sto letech se teta rozhodla utratit peníze, a musela si vybrat zrovna nový vysavač. „Ale... co je se starým Prach-O-Matem? Vždyť ještě fungoval!“

„Ále, ten starý krám už měl spoustu vad,“ mávla teta Sharon rukou a už otevírala dveře do komory. „Představ si, především ta jeho hadice vyplivla klubko kočičích chlupů.“

„No a?“

„Oto! Kočky nechovám už deset let. A tak jsem tu rachotinu tomu prodavači dala rovnou s sebou. Nabídl mi, že ji zadarmo zlikviduje.“ Teta Sharon si

povzdechla a vytáhla z komory zbrusu nový Dustbuster 3000. Moderní přístroj skutečně připomínal spíš malou vesmírnou raketu než vysavač. S vyzývavým výrazem teta podala tu vymoženost Otovi. „Nahoru už si ho musíš odnést sám. Hodně zábavy při vysávání, mladíku. A vezmi to pořádně. Pod tvou postelí to vypadá hůř než v londýnské kanalizaci.“